

TRAVEL AROUND THE WORLD อ่านเที่ยวรอบโลก เหมือนได้เที่ยวรอบโลก

เที่ยวรอบโลก

INDIA

ASSAM & BRAHMAPUTRA

Au Thanakorn
A Gentleman in Kagawa

DUBAI • TOKYO • BEPPU • KOREA
SINGAPORE-MALAYSIA

CRUISE THE BRAHMAPUTRA & ASSAM WITH M.V. MHABAAHU

“แม่น้ำพรหมบุตร” ชื่อที่เคยคุ้นกันมาแต่เด็กครั้งเรียนภูมิศาสตร์ จากจุดกำเนิดบนเทือกเขาหิมาลัยผ่านอินเดีย แคว้นอัสสัม และบังกลาเทศ ก่อนไหลลงสู่อ่าวเบงกอล ด้วยความยาวทั้งสิ้นเกือบ 3,000 กิโลเมตร และมีบางช่วงกว้างใหญ่ถึง 10 กิโลเมตร เป็นเส้นเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตผู้คนทางตะวันออกอินเดีย เนื่ององอินเดีย ด้วยการพัฒนา ดินอันอุดมสมบูรณ์มาให้ทำการเพาะปลูก เป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ แม่น้ำนี้จึงละลายจากยอดเขาในช่วง

ต้นฤดูใบไม้ผลิ แม่น้ำสายนี้จะเอ่อท่วมและสร้างความเสียหายให้สรรพชีวิตที่อยู่สองฟากฝั่ง

แต่ก็เหมือนกับวัฏจักรแห่งชีวิต ที่เมื่อน้ำลดลง ชีวิตใหม่ก็จะเริ่มขึ้นอีกครั้ง

และเรากำลังจะพาคุณไปส่องแม่น้ำพรหมบุตรเพื่อสัมผัสเรื่องราวและสรรพชีวิตที่สายน้ำนี้ด้วยกัน

STORY / PHOTO : นิศารัตน์

M.V. Mahabaahu – เรือมหาพาหุ แล่นขึ้นล่องแม่น้ำพรหมบุตร ช่วงเขตแคว้นอัสสัมในช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงมีนาคม ไฮไลต์ที่สำคัญของการเดินทางเส้นนี้คืออุทยานแห่งชาติคาสีริงกา (Kaziranga) ที่มีแรดอินเดียและสัตว์กีบนาพันธุ์ การสัมผัสชีวิตของผู้ที่อาศัยอยู่ริมแม่น้ำพรหมบุตร ไร่ชาอัสสัมอันลือชื่อ และอดีตอาณาจักรอาหม หนึ่งในเชื้อสายไทที่ปกครองบริเวณนี้อยู่ถึง 600 ปี (ค.ศ. 1228-1826)

การเดินทางเพื่อไปลงเรือมหาพาหุ เริ่มจากกัวฮาตี (Guwahati) โดยเครื่องบินภายในประเทศจากกัลกัตตาหรือเดลี เมื่อเดินทางถึงก็มีพนักงานของเรือมายืนรอรับถึงภายในสนามบิน จากนั้นก็นั่งรถ 4WD พร้อมมีอาหารกล่องในตะกร้าสานอย่างสวยงามเตรียมไว้ให้พร้อม เพราะเราจะไปแวะเที่ยวชมวัดคามักคยา (Kamakhya) ในเมืองกัวฮาตีกันก่อน

วัดแห่งนี้เป็นวัดฮินดู สร้างขึ้นเพื่อบูชาเทพี Kama Khya เป็นที่เคารพนับถือของชาวแคว้นอัสสัมยิ่งนัก จึงมีคนมาเข้าแถวรอเข้าไปสักการะในวิหารหลักแบบรอกัน 5-6 ชั่วโมง ตลอดทางขึ้นไปยังตัววัดมีร้านขายของเครื่องบูชา มีการลากแพะ ชู่มไก่ ไปจนถึงลูกวัว ลูกควาย ขึ้นไปที่วัดเพื่อเชือดบูชา โดยมีนักบวชใส่ชุดแดงที่เดิน ๆ ยืน ๆ กันอยู่เต็มวัดมาคอยช่วยทำพิธีให้ เวลาที่เข้าไปในตัววัดต้องถอดรองเท้าเอาไว้ด้านนอก ซึ่งทางไกด์ของเราได้เตรียมถุงสวมเท้ามาให้เราด้วยจะได้ไม่ต้องเดินเท้าเปล่า

เมื่อชมวัดเรียบร้อยแล้ว เราก็เดินทางต่อไปยังจุดที่เรือจอดอยู่ริมตลิ่งแม่น้ำ ซึ่งทางขึ้นลงเรือไม่ได้สร้างถาวร เพราะเมื่อถึงหน้าน้ำ น้ำจะท่วมและซัดตลิ่งพัง จึงทำได้เพียงการสร้างทางขึ้นลงชั่วคราวเท่านั้น แต่เจ้าหน้าที่ของเรือก็ดูแลอย่างใกล้ชิดแบบแทบจะช่วยอุ้มเลยทีเดียว

และเมื่อผู้ร่วมเดินทางมาถึงกันครบตามเวลา เรือมหาพาหุก็ออกเดินทางไปตามทางขึ้นเหนือ เราขึ้นไปนั่งอยู่บนตาดฟ้าเพื่อชมสายน้ำอันกว้างใหญ่ที่ทำให้เราตื่นตา แม่น้ำบางช่วงกว้างเสียจนมองไม่เห็นฝั่ง แต่เมื่อแล่นเลียบผ่านเมืองเราก็ได้เห็นภาพชีวิตของผู้คนที่อาศัยเรือโดยสารข้ามฟากสัญจร และชาวประมงในเรือลำน้อย

เมื่อตะวันลับขอบฟ้า เรือมหาพาหุก็จอดลงข้างเกาะสันดอนกลางน้ำที่สามารถลงไปเดินเล่น ไปก่อกองไฟเพื่อสังสรรค์ได้ ทั้งตอนเช้าตรู่นี้มา ครูซไครีเตอร์ของเรา ก็ยังนำเล่นโยคะออกกำลังกายยืดเส้นสายรับอรุณบนสันดอนทรายนี้ด้วย

เรือมหาพาหุเดินทางเต็มวันอีกหนึ่งวันก่อนไปจอดค้างที่หมู่บ้านซิลกัต (Silghat) ซึ่งปกติแล้วจะมีการพาไปชมไร่ชาและโรงงานผลิตชาอัสสัมอันลือชื่อ แต่น่าเสียดายที่ช่วงนั้นโรงงานหยุด เราจึงไปชมโรงงานกระสอบจากปอกระเจาแล้วกลับมาชมการแสดงของหนุ่มสาวที่ทางเรือจัดไว้ให้ชมเป็นการรำรำเกี้ยวพาราสีที่คล้ายกับร้องรำกลองยาวมากทีเดียว

คืนนี้เราเข้านอนแต่หัวค่ำเพื่อตื่นตี 3!!! ออกเดินทางตี 3.45 น. เพื่อนั่งรถอีกเกือบชั่วโมงไปยังอุทยานแห่งชาติคาชิริงกา เพื่อนั่งช้างชมแรมและสัตว์ต่าง ๆ ก่อนรุ่งสางเป็นไฮไลต์ที่สุดของทริปนี้

อุทยานแห่งนี้ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดก ระบบการจัดการต่าง ๆ นับว่าดีมากทีเดียว พื้นที่บริเวณนี้ในหน้าน้ำอาจมีน้ำท่วมถึงและเดินทางเข้ามายากลำบาก จึงปิดทำการ ที่นี้มีแรมอินเดียชนิดเดียว ถึง 2,300 ตัว ซึ่งเป็นความสำเร็จอย่างสูงสุดในเรื่องการปกป้องแรมจากผู้ลักลอบมาฆ่าแรมเพื่อเอานอ นอกจากนี้ยังมีสัตว์อื่น ๆ อีกมากมายรวมทั้งเสือดาว กวาง ช้าง และนกนานาชนิด

แรมอินเดียนั้นแตกต่างจากแรมแอฟริกาที่ตัวเล็กกว่าและหนังเป็นเหมือนเกราะโบราณอย่างชัดเจน เมื่อต้นศตวรรษที่ 20 เคยลดจำนวนลงเหลือเพียงราว 300 ตัวเท่านั้น แต่การฟื้นฟูและอนุรักษ์อย่างเข้มงวดทำให้ปัจจุบันทั่วอินเดียมีแรมอยู่ในพื้นที่ธรรมชาติราว 3,000 ตัว

การนั่งช้างไปชมแรมนั้น มีข้อดีที่สุดคือช้างเดินฝีเท้าเบา เเสบ และแรมซึ่งเป็นสัตว์ที่ตาไม่ดี ก็ไม่ได้สนใจช้างที่มีคนอยู่บนหลังเลยแม้แต่น้อย ยังเดิน ยืน กิน ไปเรื่อย ๆ ขบวนช้างกว่า 10 เชือกที่มีลูกช้างตัวเล็กตัวน้อยเดินตามกันเป็นพรวน จึงได้เห็นแรมและสัตว์อื่น ๆ อย่างใกล้ชิดมาก และเวลาชั่วโมงเศษของการนั่งหลังช้างก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วจนทุกคนบ่นเป็นเสียงเดียวกันว่าอยากจะนั่งอีกสักรอบ

หลังอาหารเช้าที่โรงแรมใกล้ ๆ อุทยาน เราเดินทางไปยังบาโกรี (Bagori) ทางด้านตะวันตกของคาชิริงกาเพื่อนั่งรถจี๊ปซาฟารีดูสัตว์กันต่อ แม้จะไม่ได้เห็นแรมมากมายและใกล้ชิดอย่างช่วงเช้า แต่ก็ได้เห็นนกหลายชนิดที่งดงาม ถ้านักดูนกมาต้องชอบใจแน่

เรากลับไปรับประทานอาหารกลางวันที่นี่เรือและเรือก็ถอนสมอออกเดินทางต่อจนบ่ายจัดจึงจอดที่กลางแม่น้ำแล้วใช้เรือเล็กพาเราไปบิฆวานาถ กัท (Bishwanath Ghat) หมู่บ้านเล็ก ๆ ที่มีชื่อเสียงเรื่องการทอผ้า จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อเดินเข้าไปในหมู่บ้านแล้วจะเกิดการรวมขารวมซื้อกันอย่างสนุกสนาน สาว ๆ ทุกบ้านพากันขนผลงานของตนออกมาวางขายราคาทีบอกนั้นไม่แพงเลย แต่ก็ถือต่อราคากันเสียไม่ได้ ซึ่งชาวบ้านก็ยิ้มแย้มแจ่มใสกับการต่อรองมาก แถมยังชอบถูกถ่ายรูปเสียด้วยทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ นักท่องเที่ยวฝ่ายชายที่ไม่ซื้อของจึงหันมาถ่ายรูปกันอย่างเพลิดเพลิน

หลังการช้อปปิ้งผ่านพ้นพร้อมผ้าหอบใหญ่ในมือแทบทุกคนและการเดินชมวัดบูชาพระศิวะแล้ว เมื่อเราลงเรือเล็กกลับไปขึ้นเรือมหาพาทู ชาวบ้านก็เดินตามมาส่งกันนับสิบ ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ มีกระทั่งแถวมาส่งด้วยอย่างครั้นแรกเป็นที่สุด

เรือมหาพาทู พาเราเดินทางมาถึงทางด้านตะวันออกของคาชิร์ริงกา ในวันรุ่งขึ้น คราวนี้เราจะใช้การพาเรือเล็กเพื่อชมสัตว์นานาชนิดกันบ้าง Durgesh-โกด/วิทยากร/นักธรรมชาติวิทยา ประจำเรือบอกว่า แม้จะไม่ได้เห็นสัตว์ใหญ่มากมายเหมือนนั่งช้างหรือใช้รถ แต่จะได้เห็นสัตว์เล็ก ๆ ที่ใช้ชีวิตพึ่งพาสายน้ำนี้ อย่างมาก (ที่ขูฟอไล่เรืออย่างไม่ดูขนาดตัวเองเลย) แต่ตัวน้อยๆ มองด้วยตาเปล่าแทบไม่เห็น และนกกินปลาหลายสายพันธุ์ที่บางชนิดทำรังเป็นโพรงเข้าไปในดินหน้าตลิ่งสูง และถ้าโชคดี ก็จะได้เห็นสัตว์ชนิดอื่นด้วย

ซึ่งเราก็โชคดีอย่างมาก ที่ได้เห็นช้างรุ่น มายีนอายุริมตลิ่ง (สูงเหนือระดับเกือบ 10 เมตร) เพื่ออาบน้ำ และยังได้เห็นควายป่าตัวใหญ่มากยืนอยู่บนสันดอนกลางน้ำ ผู้ร่วมทางฝรั่งหลายคนสงสัยว่ามันไปตรงนั้นได้อย่างไร ดูร์เกชก็บอกว่า “ว่ายนน้ำไปสิ ควายว่ายนน้ำเป็น”

อีกหมู่บ้านหนึ่งที่เราได้แวะเยี่ยมชมบนเส้นทางการล่องเรือคือหมู่บ้านมิชชิง (Mishing) ซึ่งเป็นกลุ่มชนที่เชื่อว่าอพยพลงมาจากบนเขาทางตอนเหนือ การปลูกบ้านที่อยู่อาศัยของคนที่นี่เตรียมพร้อมรับกับหน้าน้ำด้วยได้ถุนสูง ผู้ชายเป็นช่างฝีมือช่างไม้ ส่วนผู้หญิงก็มีฝีมือในการทอผ้า ปักผ้า

จึงเกิดการรวมซื้อรวมขายกันอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้ฝรั่งที่ร่วมทางหลายคนเตรียมตัวมาพร้อม รวมทั้งฝรั่งฝ่ายชายด้วย การซื้อขายจึงเป็นไปอย่างสนุกสนานที่สุดโดยเฉพาะเมื่อไปถึงโรงเรียนที่มีลานกว้าง หลังจากการมอบเครื่องเขียนและของเล่นให้เด็กแล้ว (ทั้งของเรือเตรียมมาและมีผู้โดยสารออสเตรเลียคนหนึ่งชอบลูกเทนนิสสูงใหญ่มาให้ด้วย) ก็ถึงเวลาของการ “ช้อปแหลก” ที่นี้พูดภาษาอังกฤษไม่ได้เลย คนของทางเรือจึงถูกดึงไปขายที่ขวาทเพื่อช่วยเจรจา แต่ไม่มีอะไรจะเป็นอุปสรรคการช้อปบั้งไปได้ ภาษาใบ้จึงชนะทุกสิ่งและเราก็ชอบผ้าคนละตั้งใหญ่และไม่มีรูปเหลือกันเลยสักคนเดียวกลับขึ้นเรือกันไป

วันสุดท้ายของการล่องเรือ คือการจอดแวะเกาะใหญ่ที่สุดกลางแม่น้ำพรหมบุตรคือมาจูลี (Majuli) ซึ่งเป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมอัสสัมมาแต่โบราณ ที่มีวัดฮินดูไวษณพนิกาย (นับถือพระวิษณุ) อันมีอิทธิพลต่อชีวิต ความเป็นอยู่ ศิลปะ และความรู้ แต่ละวัดใช้การปฏิบัติเพื่อบูชาเทพเจ้าแตกต่างกันอย่างที่เราได้ไปแวะชม Garamur Satra ที่บูชาเทพเจ้าผ่านการร้องเพลงและรำรำเล่าเรื่องนารายณ์อวตารและรามายณะ ส่วนวัด Kamlabari Satra ซึ่งมีนักบวชอยู่ประจำนั้นบูชาพระวิษณุผ่านการรำกลองที่ดังงาม

จากนั้นเรานั่งรถไฟไปยังไรชาที่จอร์ฮัต (Jorhat) เพื่อรับประทานอาหารกลางวัน และชิมชา แต่ไม่เห็นการเก็บใบชาเพราะตอนนี้เป็นช่วงตัดแต่งชาและปิดพักโรงงาน

ช่วงบ่าย เราเดินทางไปยังเมืองซิบซาคาร (Sibsagar) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอาหม ผู้คนเชื้อสายไทจากยูนนานและจีนที่เข้ามาปกครองดินแดนแถบนี้ตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 แม้อาณาจักรจะสลายไปแล้ว แต่ยังมีเหลือซากของวังเก่า และวัง การ์ หรือสวนสราญของราชวงศ์และชนชั้นสูงที่ใช้เป็นที่คุมทรมลซึ่งรวมถึงกีฬาการต่อสู้ต่าง ๆ ด้วย

ตลอดการเดินทางที่ผ่านมา เราได้สังเกตเห็นว่าผู้คนแถบนี้ไม่ได้ "หน้าแขก" แต่หน้าตาเหมือนคนพม่า คนไทย แน่หนอนว่าเราฟังภาษาพูดไม่ออก ไม่คล้ายคลึงกับภาษาที่พอฟังออกบ้างที่สิบสองปันนา แต่คำว่า "ไท-อาหม" ก็ทำให้คนไทยอย่างเรารู้สึกคุ้นเคย ใกล้ชิด และสนใจมากกว่าคนอื่น ๆ ทั้งยังอยากจะได้ศึกษาเรื่องราวของไท-อาหมให้มากกว่านี้

เราปิดท้ายวันด้วยการแวะชมวัดอินดูติวะลัการ (Sivasagar Sivadol) ซึ่งเป็นคอมเพล็กซ์รวมกันทั้งวิหารที่บูชาพระศิวะหลังหนึ่ง พระวิษณุหลังหนึ่ง และพระแม่เทวีกหลังหนึ่ง วัดนี้สร้างขึ้นมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 18 โดยราชินีชาวอาหม (ช่วงแรก ๆ ชาวอาหมนับถือพุทธ ต่อมาจึงกลายมานับถือฮินดูตามคนท้องถิ่น)

จุดที่เราไปแวะชมคือวิหารพระศิวะ ซึ่งเมื่อไปถึงพอดีกับเวลาที่มีการทำพิธีบูชา จึงได้ฟังเพลงสดและได้เนียน ๆ ไปเข้าแถวรับน้ำศักดิ์สิทธิ์รับขนม (ที่ไม่ล้ากิน) และรับศีลรับพรยี่ตาวที่ถึงแม้จะฟังไม่ออกแต่ก็รู้สึกดียิ่งนัก

เช้าวันรุ่งขึ้นเราขึ้นจากเรือโดยมีแถวพนักงานที่ตอนนั้นคุ้นหน้าคุ้นตากันดีเพราะใช้เวลาอยู่ด้วยกันมา 7 วันเต็ม โบกมือส่งจนลับสายตา

การเดินทางโดยเรือมหาพาทู เป็นความสะดวกสบายและอบอุ่นจนเหมือนบ้านอีกหลังหนึ่งเพราะการบริการชั้นเยี่ยมของพนักงานทุกระดับอาหารอร่อยทุกมื้อ และสิ่งละอันพันละน้อยที่ทางเรือไม่ละเลยถ้ามันจะทำให้ผู้โดยสารสนุก เพลิดเพลิน

แม้ว่าพรหมบุตรอาจเป็นชื่อที่คุ้นหูมาเนิ่นนาน แต่ประสบการณ์การล่องเรือมหาพาทูที่แม่น้ำสายนี้ จะประทับใจเราไปนานแสนนานยิ่งกว่านั้น 🙏

Inside M.V. Mahabaahu

การต้อนรับอย่างอบอุ่นแบบอินเดียเมื่อวันแรกของการไปถึงเรือ

มาลัยดาวเรืองและผ้าคล้องคอแบบอัสสัมมอบให้ผู้มาเยือน

ลิโอบบี้ของเรือ ที่นั่งสังสรรค์ได้ตลอดเวลา

ห้องพักแสนสบายเหมือนโรงแรมชั้นหนึ่ง

ห้องบังคับการเรือที่พาล่องแม่น้ำพรหมบุตรอย่างราบรื่น

อาหารอร่อยทุกมื้อ ทั้งนานาชาติและอินเดีย

เชฟและลูกมือที่ทำอาหารอร่อยจนต้องขอดูหน้า

โยคะยามเช้าบนสันดอนทรายกับแม่น้ำครุชได้เร็คเตอร์

ยามว่างหากอยากผ่อนคลายก็มีชาลอนและมือนวดให้บริการ

สนใจไปล่องเรือแม่น้ำพรหมบุตรติดต่อได้ที่

Far Horizon Tours Pvt Ltd. #55 LGF,
Charmwood Plaza, Near Suraj Kund,
Faridabad 121009
www.mahabaahucruiseindia.com

ตัวแทนจำหน่ายประเทศไทย
The Earth Concept Co., Ltd.
e-mail : contact@the-earthconcept.com

ห้องอาหารเปลี่ยนเป็นห้องเลคเชอร์ทุกวันเพื่อให้ความรู้ถึงเรื่องราวต่าง ๆ

ส่วนหนึ่งของทีมงานคุณภาพของเรือมหาพายุ ที่ให้บริการอย่างไม่มีเหน็ดเหนื่อยตลอด 7 คืน